

Arrest

nr. 154 042 van 7 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2015 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 mei 2015 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.2. Op dezelfde datum werd aan verzoekster een inreisverbod afgegeven. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“INREISVERBOD

*Aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):
[...]*

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/05/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 31.03.2015. Zij bood zich heden aan op de dienst Bevolking te Antwerpen met een vervalst Nigeriaans paspoort.

Teneinde de openbare orde te handhaven is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ingediend op 15.08.2012, geweigerd op 07.12.2012 en haar betekend op 31.03.2015 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Zij bood zich heden aan op de dienst Bevolking te Antwerpen met een vervalst Nigeriaans paspoort. Om deze redenen wordt aan betrokkene een inreisverbod van drie jaar opgelegd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van de redelijkheidsplicht. Zij licht het middel toe als volgt:

“Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoekster heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het haar opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (nl. de bijlage 20, aan verzoekster betegend op 31.03.2015) en omdat er geen enkele termijn werd toegestaan voor vrijwillig vertrek.

De bestreden beslissing vermeldt verschillende malen dat het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 3 jaar. De paragraaf waarin verwerende partij de duur van het inreisverbod motiveert, vermeldt echter opeens: “Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar”.

De motivering die volgt, toont dan ook aan waarom er volgens verwerende partij een inreisverbod van 2 jaar moet worden opgelegd, maar vormt geenszins een afdoende motivering voor een inreisverbod voor de duur van 3 jaar.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn¹.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 3 jaar, werd de formele motiveringsplicht geschonden.

In de bestreden beslissing staat in één zin vermeld dat het opgelegde inreisverbod proportioneel zou zijn in het licht van de handhaving van de openbare orde, daar verzoekster gebruik zou hebben gemaakt van een vals paspoort.

Verwerende partij houdt er echter geen rekening mee dat verzoekster heeft aangegeven in haar verhoren bij de politie dat zij er geenszins van op de hoogte was dat haar paspoort vals zou zijn, en dat zij bovendien reeds sedert 2012 in België wettelijk samenwoont met een Belgische onderdaan. Het is dan ook onduidelijk hoe verwerende partij een proportionele afweging zou hebben kunnen maken, zonder deze gegevens in rekening te nemen.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

1 RvS 18 december 2013, nr. 225.871

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Verzoekster woont namelijk reeds sedert 2012 wettelijk samen met haar Belgische partner. Wanneer door een administratieve vergissing geen verkeerde geboortedatum was gebruikt bij haar aanvraag gezinshereniging, had zij waarschijnlijk zelfs al een verblijfsrecht op het Belgische grondgebied kunnen verkrijgen.

Door het inreisverbod wordt er dan ook manifest een breuk van haar familiale relaties opgedrongen. Verwerende partij heeft niet onderzocht of het familieleven ook elders dan op het Belgische grondgebied kan worden verder gezet, maar prima facie lijkt het onmogelijk dat de Belgische partner van verzoekster, die hier geboren en getogen is en al zijn belangen in de zin van artikel 8EVRM hier heeft gevestigd, met haar mee zou reizen naar Nigeria om daar een nieuw leven te beginnen.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoekster steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoekster in de praktijk geen enkele garantie heeft dat zij haar wettelijk samenwonende partner de eerstkomende drie jaar zou kunnen terug zien.

Door niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, maar verzoeker bovendien ook het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoekster bovendien ontruikt aan de samenleving waarin zij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.”

2.2.1. Waar verzoekster in eerste instantie in concreto aanvoert dat er wordt vermeld dat de bestreden beslissing met betrekking tot de motivering van de duur van het inreisverbod plots melding maakt van twee jaar, waar elders de bestreden beslissing gewaagt van drie jaar, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing tot drie maal toe melding maakt van een inreisverbod van drie jaar. Zowel in de hoofding als in het besluit van de bestreden beslissing wordt drie jaar vermeld. Daarnaast bestaat het inreisverbod uit een dubbele motivering, met name, eerst worden de redenen vermeld die het inreisverbod wettigen en vervolgens wordt de duur ervan gemotiveerd. Onder dit eerste luik van de motivering wordt nogmaals drie jaar vermeld en wordt gemotiveerd dat de redenen van openbare orde, met name het gebruik van een vervalst paspoort, een inreisverbod van drie jaar wettigen dat proportioneel is in het belang van de migratiecontrole.

De daaropvolgende zin vermeldt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar.”

Vervolgens wordt de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, herhaald en wordt nog de volgende concrete motivering gegeven:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ingediend op 15.08.2012, geweigerd op 07.12.2012 en haar betekend op 31.03.2015 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Zij bood zich heden aan op de dienst Bevolking te Antwerpen met een vervalst Nigeriaans paspoort. Om deze redenen wordt aan betrokkene een inreisverbod van drie jaar opgelegd.”

Uit deze gegevens blijkt duidelijk de bedoeling om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. De eenmalige vermelding “twee jaar”, waarna bij de concrete motivering, opnieuw wordt verwezen naar drie jaar, blijkt dan ook duidelijk te gaan om een materiële misslag, die, in het concreet geval, de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantast. Uit deze motivering blijkt eveneens dat, in tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, de bestreden beslissing wel degelijk specifiek motiveert waarom een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar.

2.2.2. In de mate verzoekster aanvoert dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij sedert 2012 wettelijk samenwoont met een Belg, blijkt uit de feitelijke gegevens van de zaak dat verzoekster op 15 juni 2012 een aanvraag van een verblijfskaart van familielid van een burger van de unie indiende, welke op 7 december 2012 aanleiding gaf tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verwerende partij heeft dan ook in het verleden reeds een standpunt ingenomen omtrent de verblijfsaanvraag die steunde op verzoeksters gezinsleven. De bestreden beslissing motiveert dat het inreisverbod van drie jaar proportioneel is in het belang van de handhaving van de openbare orde, in het bijzonder de immigratiecontrole (verzoekster gebruikte een vervalst paspoort).

Waar verzoekster aanvoert dat zij reeds een verblijfsrecht zou hebben indien “door een administratieve vergissing geen verkeerde geboortedatum was gebruikt bij haar aanvraag gezinshereniging”, ziet de Raad niet in op welke wijze dit element betrekking heeft op de bestreden beslissing, die onder meer steunt op het, in casu niet betwiste, gebruik van een vals paspoort.

2.2.3. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met haar partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad verder op dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien aan verzoekster geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat thans een verblijfsaanvraag lopende zou zijn of dat er een beroepsprocedure aanhangig zou zijn tegen de eerder weigeringsbeslissing van haar vraag om gezinshereniging.

De loutere omstandigheid dat verzoekster in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Waar verzoekster nog aanvoert dat de mogelijkheid tot opheffing van het inreisverbod slechts theoretisch is, beperkt ook zij zich tot algemene beweringen, bovendien maakt een mogelijk toekomstige beslissing tot opheffing van het inreisverbod geen deel uit van de thans bestreden beslissing.

Waar verzoekster eveneens nog wijst op het feit dat zij duurzaam verankerd zou zijn in de Belgische samenleving, beperkt zij zich tot algemene verklaringen, die niet van aard zijn de thans bestreden beslissing aan te tasten.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT